

L'esplendor noucentista de la Torre d'en Carreras

PATRIMONI. Aquest és un gran casal construït en una finca agrària dels afores, just al costat de la finca del propietari. Es va construir en la dècada de 1920, en estil noucentista, i es va restaurar àmpliament durant els anys quaranta quan el propietari es va alinear i aprofitar dels recursos del bàndol franquista.

Està situat a la falda d'un turó, al costat de l'actual polígon dels Dolors, sobre el carrer de Castelltallat. Fins que es van edificar les naus d'aquest polígon, dominava l'entrada a Manresa per la carretera de Vic, a la zona de la pujada Roja.

És un casal aïllat format per diversos volums i manté al voltant algunes edificacions del conjunt. Havia tingut un cos adossat i allargat de dues plantes destinat a una petita colònia obrera de 40 habitatges i, just a dalt del turó, hi havia l'edifici de la fàbrica, avui desaparegut. L'entorn immediat està constituït per un jardí i un bosquet amb un estany.

L'edifici està bastit sobre el pendent del terreny i té cinc plantes, comptades des de la part més baixa, amb l'accés principal situat a ponent, a l'alçada del tercer pis. Tot i l'estat d'abandonament, l'edifici encara destaca per l'opulència dels acabats i elements decoratius, com les grans obertures amb arcs de mig punt, especialment les de la galeria, amb grans persianes de fusta, les baranes amb balustrades de balcons i terrasses, els grans ràfecs i cornises o els ulls de bou ovalats que donen llum a les golfes.

Originalment, la construcció constituïa la torre de l'amo d'una modesta colònia industrial. La gran opulència del casal té a veure amb la importància del fabricant Carreras, especialment després de la Guerra Civil, quan es va identificar clarament amb el bàndol guanyador i tenia les fàbriques tèxtils situades a la cantonada del passeig amb la carretera de Santpedor i la foneria que encara es conserva al carrer del Sol.

El catàleg de patrimoni de Manresa el protegeix íntegrament per la importància històrica i tradicional i pels seus valors paisatgístics.

Foto: Francesc Rubí